PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex: sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XIV Nr. 78 (5512)

Marți 30 ianuarie 1968

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

Dinamo București pe locul III la turneul de lupte din Suedia

N. MARTINESCU

Formația de lupte greco-romane Dinamo București și-a înscris în palmaresul ei un valoros loc III la turneul internațional de la Klipan, unde o serie de țări, ca de pildă, U.R.S.S. (locul I), R.D.G. (locul II), R.F.G., Polonia, Suedia etc. au fost prezente cu garniturile lor olimpice. Dinamo s-a prezentat cu numai 7 sportivi, neavînd concurent la categoria grea. După ce Gh. Popovici și-a adjudecat victoria la categoria 87 kg, a intrat în finală și N. Martinescu deși s-a accidentat în meciul anterior (i s-a spart arcada) pe care îl cîștigase la puncte în fața lui Klunge (R.D.G.). Martinescu n-a reușit să termine partida cu sovieticul Merkulov — fiind oprit de medic — astfel că el a trebuit să se mulțumească cu locul II la cat. 97 kg.

Programul meciurilor de volei din „C.C.E." de la Floreasca din 8 februarie

A fost fixat programul celor trei meciuri-retur, din cadrul optimilor de finală ale „C.C.E.", pe care echipele noastre le vor susține în ziua de joi 8 februarie la București, în sala Floreasca. Iată-l: *cu începere de la ora 16*, în ordine — *Dinamo București — Hapoel Hamapil* (feminin), *Steaua București — Galatasaray Istanbul, Dinamo București — Partizan Belgrad* (masculin).

DE PE PÎRTIILE DE SCHI DIN ȚARĂ

- La Semenic — „Cupa regiunilor"
- La Cluj — Campionate școlare

● Sîmbătă și duminică, la Semenic, s-a disputat „Cupa regiunilor" la probe alpine. Ninsoarea permanentă și ceața au stînjenit întrecerile, dar organizarea foarte bună (comisia orășenească de specialitate din Reșița) a permis desfășurarea probelor în condiții destul de bune totuși. În ce privește rezultatele, de remarcat progresele schiorilor bănățeni (locul I pe echipe în proba de slalom special și locul II în clasamentul general) care s-au întrecut de la egal la egal cu brașovenii și cu ploieștenii.

Iată cîștigătorii probelor: SLALOM SPECIAL, *seniori* — Iov Suciu (Banat); *senioare* — Florica Mergiani (Ploiești); *tineret* — Alexandru Ghiuzbăian (Maramureș); *juniori* — Ion Conciu (Ploiești); *junioare* — Eva Naftan (Brașov); SLALOM URIAȘ, *seniori* — Dumitru Apostol (Brașov); *senioare* — Iolanda Griga (Maramureș); *tineret* — Alexandru Ghiuzbăian; *juniori* — Gheorghe Șofron (Brașov); *junioare* — Eva Naftan. *Clasamentul pe echipe:* 1. Brașov 99 de puncte; 2. Banat 101 p.; 3. Ploiești 125 p.; 4. Maramureș 125 p.; 5. Cluj 139 p.; 6. Hunedoara 191 p.

ANDREI RUDEANU — coresp.

Campionatele internaționale de tenis de masă ale României

R.P.D. Coreeană (m) și R.D. Germană (f) au cîștigat turneele pe echipe

Echipele noastre — pe locurile II, la fete și III, la băieți

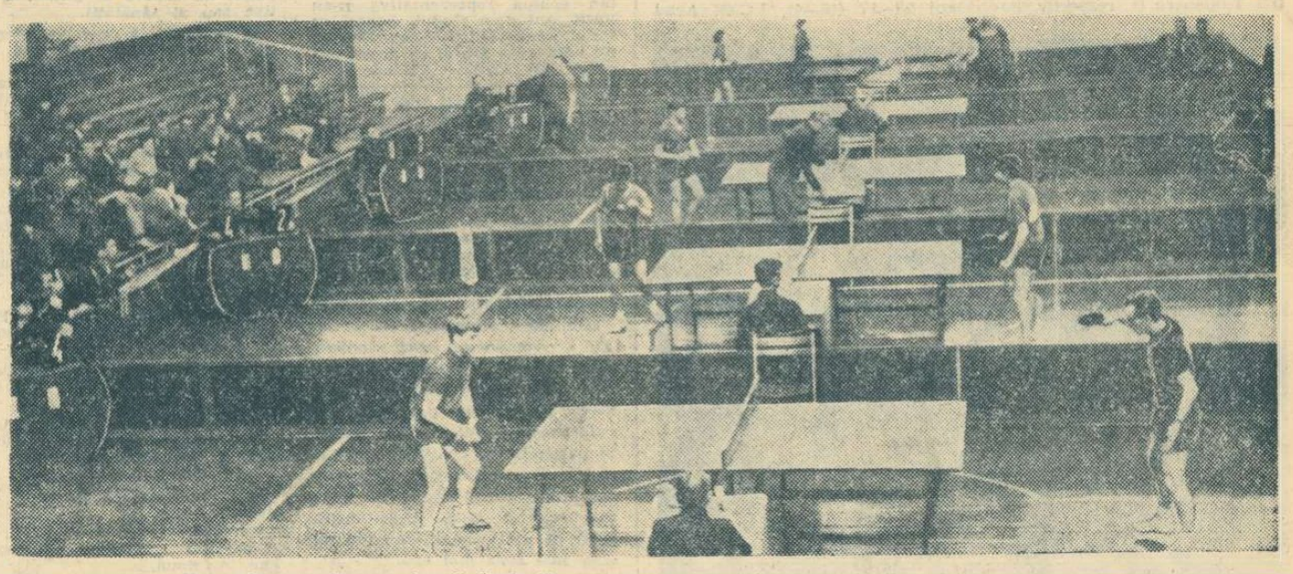

Turneele pe echipe — în plină desfășurare.
Foto: V. BAGEAC

Astăzi încep probele individuale

Întîi să ne achităm o datorie către cititori. După cum am mai anunțat, din cauza orei tîrzii la care s-au încheiat principalele meciuri de duminică după amiază, nu am putut puncta prin comentariile de rigoare două întîlniri ale turneului echipelor masculine, care au oferit un spectacol foarte atrăgător și valoros, timp de mai multe ore. În primul rînd, cîteva cuvinte despre victoria repurtată de prima reprezentativă a României în fața celei similare a R.F. a Germaniei: 5—3. Cuvîntul hotărîtor în obținerea acestui succes l-a avut talentatul Dorin Giurgiucă, învingător în toate cele trei întîlniri. Giurgiucă a deschis seria victoriilor chiar în primul meci, cu Scholl, apoi, concentrîndu-se asupra jocului, el a controlat cu siguranță „duelul" său cu reputatul Eberhard Schöler, depășindu-l fără drept de apel. Giurgiucă și-a completat seria la Freundorfer, acesta din urmă, învins și de Covaci și Negulescu. Ultimul, nefiind însă în cea mai bună „mînă" a fost întrecut, nescontat, de Scholl.

Al doilea punct de atracție al reuniunii amintite l-a constituit extrem de echilibrata partidă R.P.D. Coreeană — U.R.S.S. Am asistat mai bine de patru ore la schimburi de mingi de un mare dinamism, la etalarea unor calități deosebite, dintre care ardoarea, dorința de a învinge, s-au situat pe primul plan. Deși creditată cu locul doi în clasamentul mondial, formația R.P.D. Coreene a fost nevoită să se întrebuințeze foarte serios, să facă apel la toate resursele tehnice și de voință pentru a depăși momentele critice și să-și adjudece întrecerea la limită: 5—4. De remarcat că sovieticul Gomoskov a rezolvat în favoarea sa disputa cu doi dintre temerarii săi adversari: Kim Cian Ho și Kan Nun Hoa. De asemenea, că, printr-un tur de forță, echipa U.R.S.S. a răsturnat scorul de la 1—2 la 4—2. În final însă, cu toate eforturile depuse ea nu a mai putut ține piept ritmului debordant al partenerilor de întrecere. Oricum, spectacolul oferit a fost o admirabilă propagandă pentru tenisul de masă. În același sens al unui joc epuizant, cu adversari de valori sensibil apropiate, s-a înscris și meciul masculin Cehoslovacia—Anglia, unde a fost necesar aproape același timp pentru desemnarea învingătorilor, ping-pongiștii cehoslovaci. Scor: 5—4. În fine, duminică, în carnet am mai notat, alăturînd și semnul exclamării, insuccesul multiplului campion suedez, Hans Alser, la Korpa, fără a lua vreun set.

Și acum să revenim la „evenimentele" de ieri, din sala Floreasca. În drumul spre titlurile pe echipe, a fost rîndul tur-

C. COMARNISCHI
N. MARDAN

(Continuare în pag. a 4-a)

VÎRSTA OPTIMĂ

Una din cele mai actuale probleme ale teoriei și metodicii, ale psihologiei și medicinii este stabilirea vîrstei optime pentru sportul de performanță.

Cine urmărește presa și citește publicația editată de sectorul documentare „Sportul peste hotare" a găsit, desigur, larg dezbătut acest aspect, sub semnătura specialiștilor sovietici, francezi, cehoslovaci, bulgari etc.

Cîndva, precocitatea sportivă, spre deosebire de cea muzicală sau poetică, surprindea și constituia o excepție: Marjorie Gestring a devenit campioană olimpică la sărituri în apă la 13 ani (1936), patinatoarea Sonja Henie s-a clasat în 1924 la J.O. de la Chamonix pe locul 8, la vîrsta de 12 ani și a cîștigat titlul olimpic în 1928, la 16 ani, înotătorul japonez Yasuji Miazaki a obținut medalia de aur în 1932 la Los Angeles, în proba de 100 m liber, deși n-avea decît 15 ani! Tot în același an, la J.O. de iarnă juniorul norvegian Birger Rund (18 ani) a fost cel mai bun săritor cu schiurile din lume. Și nu l-am amintit pe Robert Mathias care în 1948 la Londra a cîștigat, la 17 ani, proba-probelor atletice, decatlonul, ca apoi, peste 4 ani, la Helsinki, să redediteze această victorie.

Astăzi și la noi, prezența copiilor campioni este din ce în ce mai masivă și mai valoroasă: gimnasta Alina Goreac, patinatoarea Beatrice Hușțiu, înotătoarea Agneta Sterner, tenismana Felicia Bucur, jucătoarea de tenis de masă Monica Hariga.

Vîrstele inițierii sportive, în joacă, fără efort excesiv, au coborît uluitor la 3—4 ani pentru schi și patinaj, la 5—6 ani pentru șah, gimnastică, baschet și sub trei, doi ani și chiar mai puțin la înot. Copiii încep să-și amintească atavic de înot la 3—8 luni, să gîndească șahist la vîrsta grădiniței și să pătrundă în tainele sporturilor de îndemînare înainte chiar de a merge la școală.

Dar acesta nu-i decît un prim aspect al vîrstei sportive. Urmează acela al specializării, al vîrstei de la care te inițiezi metodic, tehnic, în lumea sporturilor. Toți specialiștii sînt astăzi de acord că în majoritatea sporturilor, mai puțin cele de forță și rezistență, trebuie să începi neapărat la 7—9 ani, ca să ajungi mare campion la 15—17 ani. Altfel nu se poate. Așa au făcut și fac Scott și Mașkova (patinaj), Ceaslavska și Kucinskaia (gimnastică), Ingrid Kramer și Mosconi (înot), Fischer și Florin Gheorghiu (șah), Iolanda Balaș și Mihaela Peneș (atletism).

Desigur, în pregătirea juniorilor, a marilor excepții în sportul de performanță, a copiilor campioni, medicina are primul cuvînt și problema limitelor de efort la această vîrstă constituie premisa hotărîtoare a procesului de antrenament. Nu trebuie neglijate nici opiniile deseori controversate, ale oamenilor de știință care urmăresc, uneori uluiți, performanțele senzaționale ale tinerilor.

Și acum, după inițiere și specializare, un al treilea aspect: **care este vîrsta cea mai potrivită, „vîrsta de aur", cum spun ziariștii, pentru fiecare ramură de sport în parte?** Cum a evoluat ea, în ultimele două decenii, care sînt limitele ei pentru fiecare sport și chiar pentru fiecare pistă, care sînt mediile de vîrstă ale campionilor mondiali și olimpici?

Performanța este din ce în ce mai mult legată de vîrsta școlară și universitară. În loturile mondiale și olimpice, procentul de elevi și studenți a depășit cifra 60! Și este firesc să fie așa. Cea mai potrivită vîrstă pentru sportul de performanță pare să fie astăzi perioada între 17 și 25 de ani!

Nu noi vom decide acum, statistic sau cu alte argumente, aceste vîrste. Dezvoltarea viitoare a sportului de performanță, evoluția educației fizice școlare, științele ajutătoare — vor hotărî singure ceea ce astăzi este controversat sau pare surprinzător.

Mai mulți colegi de-ai noștri lucrează în prezent, practic și experimental, la definirea acestor probleme legate de vîrsta sportivă. De ce n-ar fi, timpul și apariției unei astfel de lucrări în vitrinele librăriilor? Noi o așteptăm cu încredere și nerăbdare.

Virgil LUDU

Primele ecouri la: ATLETISMUL sub reflector

IOAN SÖTER — antrenor de atletism: *„Apelul făcut de fostul meu coleg din echipa națională de atletism a României, Victor Firea, nu reprezintă, de fapt, doar dorința lui de a-i revedea pe foștii sportivi aducîndu-și contribuția la dezvoltarea atletismului, ci a noastră, a tuturor celor care am rămas peste ani fideli disciplinei ce ne-a adus cîndva satisfacții pe arenele lumii.*

Mulți dintre cei care au părăsit atletismul pe ușa din spate, sînt supărați pe el. Mă refer la acei atleți fruntași care, depășiți de vîrstă, au fost, în mod firesc scoși din lot. Ei și-au închipuit la vremea aceea că atletismul nu mai are nevoie de ei. N-a fost așa. Echipa națională simțea necesitatea primenirii cadrelor. ATLETISMUL, ÎNSĂ AVEA ȘI ARE NEVOIE DE EI. A fost ca o ceartă între doi îndrăgostiți. Va fi de ajuns un singur semn — și articolul lui Victor Firea poate constitui acest semn — pentru ca vechile sentimente să renască și să refacă o prietenie ce nu poate fi dată uitării. Cooptîndu-i în diferitele colegii și comisii care conduc activitatea atletică locală și centrală, atletismul ar avea numai de cîștigat. Mai multă competență, mai multă pasiune, mai multă activitate — iată ce ar caracteriza munca acestor organe în care foștii atleți ar asigura ponderea".

IOAN MUREȘANU — șeful cabinetului metodic al clubului sportiv Steaua: *„Consider că este binevenită această pagină în care atletismul a fost surprins — în mai multe ipostaze — sub reflector. Deși n-a insistat prea mult asupra laturii tehnice a atletismului, reflectorul i-a acordat totuși atenție. Sînt convins că este doar începutul.*

Asistînd la ultimele concursuri în aer liber ale anului 1967 și la primele întreceri de sală din 1968, consider că în ceea ce privește lucrul pentru învățarea și perfecționarea tehnicii stăm încă destul de slab. Nu se acordă suficientă atenție copiilor-atleți, aflați la vîrsta cea mai propice pentru o temeinică însușire a procedeelor tehnice de bază. În mod cert, cei care au o vină pentru această carență a atletismului nostru sînt profesorii de educație fizică. Mulți dintre ei avînd o altă specializare (jocuri) se consideră absolviți de sarcina de a desfășura un proces științific de învățare a atletismului sub forma unei școli a alergării, săriturii și aruncării. Pentru viitorul atletismului nostru — toată atenția atletismului școlar!"

Prof. EMIL JECU — vicepreședinte al C.O.E.F.S. București: *„Salut apariția reflectorului pe pistele atletice. Sincer vă spun, îl așteptam. Desigur, un singur jet de lumină nu poate scoate în evidență toate carențele care trag înapoi atletismul românesc. De aceea, m-a bucurat foarte mult fi-*

(Continuare în pag. a 2-a)

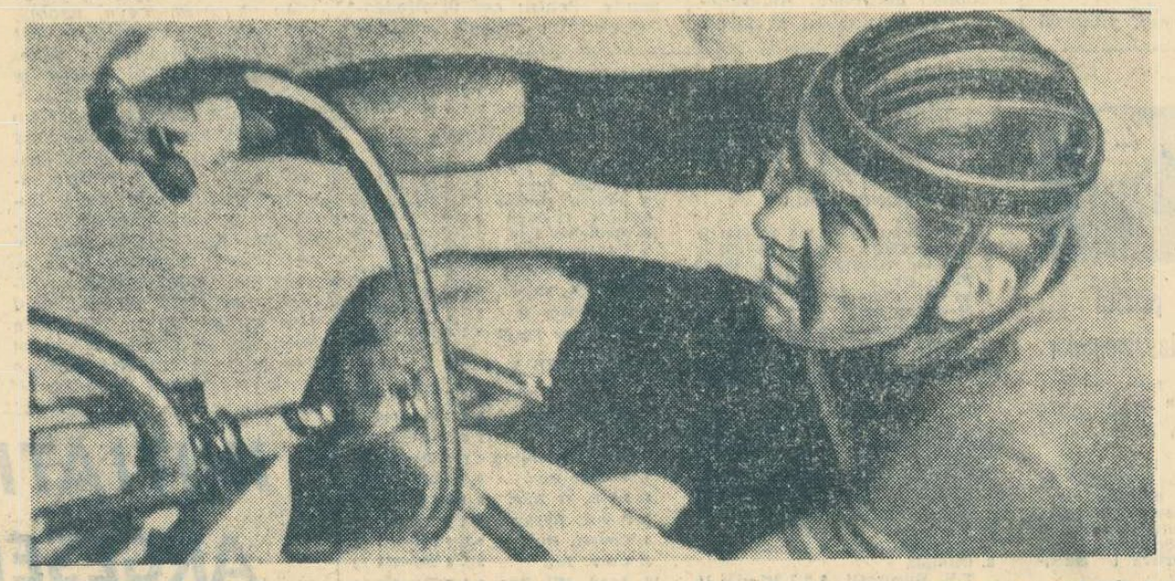

Vasile Burlacu este nu numai un real talent al ciclismului nostru de pistă, ci și un exemplu de conștiinciozitate în pregătire.
Foto: AUREL NEAGU

ÎNSEMNĂRI

SPIȚE ARGINTII

Documentar de sezon, sau mai puțin...

Ceea ce scriem aci va părea multora că nu este un articol pentru ziar. Mai curînd un scenariu de film, documentar sau nu. O suită de imagini, purtînd în ele amprenta unei singure idei, sugerată de planuri succesive. Da, este un scenariu de film. Nu cerem drepturi de autor pentru el. Îl oferim voluntar celor care se interesează de subiecte din viața sportivă, demne de a fi imortalizate pe peliculă.

Dimineață. Lumina palidă străbate prin ochiul aburit al ferestrei. Toți cei patru ocupanți ai camerei de hotel sînt de mult în picioare. Și-au luat pulsul, au făcut un duș rece și acum își trag în grabă treningul peste trupul înviorat. Iată, cel mai harnic a ieșit pe culoar și bate la cîteva uși pe rînd. „Sîntem gata! Am coborît..."

O masă lungă, cu 11 tacîmuri. Fețe luminate de zîmbet, priviri ce se întretaie. Bucuria de a fi alături li se citește în ochi. Sînt 9 sportivi și antrenorii lor.

În șa! 9 biciclete iau startul de la marginea trotuarului. În frunte, Vasile Burlacu, E și firesc. Este omul care trage cel mai tare, recordmanul orei. În urma lui, plutonul rulează în șir indian. Roțile cu spițe argintii își cîntă zumzetul vesel.

Predealul a rămas în urmă cu pantele sale albite de nea. Pe serpentinele ce coboară în vale, cei 9 iau viteză. Deși șoseaua nu este prietenă bună azi, cu luciul de polei așternut în noaptea care a fost geroasă. Trebuie să fii atent la mașinile ce vin vuind din spate, ocolești milimetric bulgării rotunzi de gheață care răsar pe asfalt.

Casele albe din Azuga aleargă în întîmpinare, apoi se pierd grăbite în urmă. Vin Bușteni, Poiana. La marginea șoselei cîteva fete cu bidinele la guler fac cu mîna. Cîte unul întoarce capul. Goana celor 9 continuă pînă la Sinaia.

Retur la Predeal, de data aceasta înfruntînd panta care urcă crescendo. Paul Soare, Dan Popovici, cei doi Negoești și ceilalți trec cu schimbul în capul plutonului care pedalează neobosit. Simți răsuflarea ritmică a celui din spate și conștiința că ești urmat îndeaproape te liniștește, îți dă încredere. Bobii de sudoare îți se preling în dungi pe obrazul biciuit de vîntul din față. Nu mai știi de picioare, care în veșnica lor mișcare rotită parcă nici nu mai sînt ale tale, s-au unit cu metalul bicicletei.

Sus, Ratalele de crivăț sînt bune acum, chiar cînd trec prin plapuma caldă a treningului. Îți răcoresc arșița efortului și capeți puteri noi pentru a mări ritmul drăcesc pe ultimii metri.

Cavalcada se termină. În fața caselor înalte cu acoperișuri tuguiate, antrenorul Iulian Gociman ia în brațe pe cîte unul din cei ce coboară din șa. „Bravo băieți! Azi, cu 5 minute mai rapid decît timpul prevăzut... La duș și masaj!"

Picurii argintii de apă caldă se revarsă din belșug

Radu VOIA

(Continuare în pag. a 2-a)

În pag. a 4-a EDIȚIA JUBILIARĂ A OLIMPIADEI ALBE